

Lauscher Sz. Kirtan
ÓDA TÁT VÁROSÁHOZ

Színes, szemet gyönyörködtető e táj,
Körötte a vén Duna folyik, folydogál,
Bárhová is nézek, csupa élet, csupa pezsgés,
Ez ősi földön biza van elég meglepetés.

A majd ezer éves településen,
A jelenben benne rezeget egy letűnt kor,
Mint vénséges matuzsálem.

E vidék híres az egyházi és világi csatákról,
Rómaitól, a tatáron át, a török janicsártól,
Mindenféle jöttment megvetette itt a lábát,
Öregbítvén e szent föld nevét és dicső múltját.

Mert bár jött az "örült",
Roppant haderővel,
De nem bírt a magyarral,
A "törökverővel".

Látta biz a Magyarok Istene,
Hogy veszélyben az Ő földje és nemzete,
És nem engedé át azt senki fiainak,
Hisz Boldogasszonyunk kebeléből,
Más fia-borja jól nem lakhat.

Pedig sokan éheztek már e földre,
De ha a Jóisten egyszer azt a magyarnak ígérte,
Az meg nem szegné a szavát,
Hiába is áldozna néki, vagy építene oltárt.

Történelmünk bizonyosság erre,
S nem véletlen hát,
Hogy úton Aquincum felé,
Él és virágzik egy ősi település,
Melynek neve Tát.